

NOÉ BÁRKÁJA.

Lectio: I. Móz. 6: 13—22.

Textus: I. Móz. 7: 17—8: 4.

Pár nappal ezelőtt komoly hitbeli kérdésekről beszélgettem valakivel s akkor tudatosult és erősödött meg bennem az Isten akarata, hogy nekem ma az özönvíz és Noé bárkája alapján kell az Igét hirdetnem. Hadd mondjam el hát nektek is azt az isteni üzenetet, amit e történeten át kaptam az Úrtól!

Mózes, könyvének ebben a részében egy történeti eseményt írt le. Majdnem minden pogány népnek a mitológiájában, történeti visszaemlékezéseiben megmaradt az özönvíz emléke. Az évezredekkel ezelőtt történt nagy geológiai katasztrófa nyomait a természettudósok is megtalálták a kőzetekben, a különböző, egyébként megmagyarázhatatlan földrétegződésekben és egyéb hasonló jelekben. Mózes tehát egy valóságban végbement történeti tényről tesz említést. Isten rettenetes büntető ítélete már egyszer végigpusztította a föld kerekességét az emberek bűnei miatt. — De nemcsak egyszerű visszaemlékezés ez a rész a Bibliában egy régmúlt történeti eseményre, hanem ugyanakkor prófécia is, mely a jövőre mutat. Az özönvíz mintegy előrevetített képe, ízelítője az utolsó ítéletnek, amely felé halad a világ. Egyszer valamikor Isten újra fogja majd mondani, amit Noénak mondott, hogy: „Minden testnek vége érkezett előttem, mivel hogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és imé elvesztem őket a földdel egybe.“ Péter apostol által azt is megmondotta az Úr, hogy amiként már egyszer víz által vesztette el a földet, akként fogja másodsor tűz által elveszíteni az utolsó napon. Sohse feledjük tehát, hogy az a sorsunk, hogy egy nagy végső leszámolás felé haladunk úgy is, mint egyének, úgy is, mint közösség, mint nemzet, mint emberiség. Isten büntető ítélete már most is ránehezedik a világra, azért van annyi sóhajlás, aggodalom, borzalom a föld színén, — Jézustól tudjuk, hogy mindez a sok nyomorúságnak még csak a kezdete: egyszer egészen rászakad Isten ítélete erre a világra s az a pusztulás nagyobb lesz, mint az özönvíz pusztítása. Jézus is, az apostolok is, mindig újra visszatérnek a legfontosabb isteni üzenet hangoztatására, mindig újra figyelmeztetik az embereket a bekövetkezendő ítéletre. Talán éppen azért, hogy ne mondhassa senki, hogy nem tudott róla előre, ha tudta volna, másként rendezte volna be az életét. A keresztyénségnek a lényegéhez tartozik hozzá az, hogy eszkatológikus beállítottsága van, azaz a ker. embernek tudnia kell azt, hogy mi vár rá és mi vár az egész teremtett világra, a ker. ember e tudatban, váradalomban éli le egész életét és öntudatosan készül a feltartóztathatatlan világkatasztrófa és a nyomában járó isteni ítélet bekövetkezésére.

Bármilyen sötét is azonban ez a kép, amit így az Ige a jövőnkéről elébünk tár, mégsem vigasztalan, nem reménytelen. Mert nemcsak azt mondja el a prófécia, hogy Isten ítélete köze-

ledik, hanem azt is, hogy te ember hogyan szabadulhatsz meg, miként kerülheted el a pusztulást. Isten megparancsolja Noénak, hogy bárkát építsen, abba vonuljon be családjával együtt és amikor elérkezik az özönvíz s az emberek háztetőkre, fákra menekülnek, hegycsúcsokon keresnek menedéket és végül mégis csak mind belevesznek a növekvő vízáradatba: akkor Istennek egy kicsiny kiválasztott csoportja teljes biztonságban vészeli át az ítéletidőt, a bárka ott lebeg a vizek felett és viszi utasait a megtisztított új világ felé. — Mi mondanivalója van Noé bárkájával az Úrnak a számunkra? A templomnak a hosszát nem hiába nevezte a keresztyénség kezdetétől fogva hajónak. A templomot szándékosan olyan hosszúknak alakúra építették, hogy hajónak látsszék és jelképesen ugyanazt a szerepet töltse be, amit Noé bárkája, hogy t. i. védje a kiválasztottakat az ellenséges indulatok özönével szemben, lebegjen a bűn és szenny hullámai fölött és ússzon utasaival az örökkévalóság felé. A templom az egyházat jelképezi, így tehát az elkövetkeendő világkatasztrófában Krisztus anyaszentegyháza tölti be azt a szerepet, amit az özönvíz idején a bárka. Isten ma is kiválaszt néme'lyeket és összegyűjti az övéit az egyház falai között, hogy átmentse őket a nagy pusztuláson az új világba, az Ő országába.

Különös látvány lehetett Noé készülő bárkája ott a szárazon. Elképzélhető könnyen, mennyit gúnyolták érte Noét, hogy mit akar ezzel az ormóttan nagy építménnyel. Hát még, amikor Isten parancsára hét nappal az özönvíz kezdete előtt beköltözött egész családjával együtt a bárkába, mennyi szitok és bántás hallatszhatót kívülről, hiszen, ami elől elhúzódott, a megjósolt vízözönnek nyoma se volt még, gyönyörűen sütött a nap, kellemesen fújtak a szelek, ki hitte volna, micsoda veszedelem közeleg. Sokan vannak így az egyházzal is. Nem tudják, mire való. Az még a jobbik eset, ha csak gúnyolódnak fölötté, — ma már sokan kezét is emelnek rá és szeretnék összedüteni, mert úgy érzik, útjukban áll ez a nagy rozzant bárka. Testvéreim, csak az tudja, mire való az egyház, aki tudja és hiszi, hogy közeleg az Isten büntető ítélete az egész világ fölött, — aki tudja és hiszi, hogy mindenki mást utólér a halál és a kárhozat, aki kívül marad e bárka falain és csak a bárka népe, az egyház népe látja meg az örökéletet.

Kikből áll a bárka népe? A bibliai leírás azt mondja Noéről, hogy igaz, tökéletes férfiú vala, aki Istennel járt vala. Erre az egy igaz férfiúra való tekintettel az Isten megkegyelmezett mindazoknak, akik vele vérrokonságban voltak, tehát a feleségének, gyermekeinek és azok feleségeinek és gyermekeinek. Aki Noéhoz tartozott mint családtag, az vele együtt osztozott a szabadulásban. Mindenki más elveszett. Az újtestamentumi bárkának is van egy ilyen családfője, akire nézve Isten megkegyelmez mindazoknak is, akik Vele egy lelki közösséget al-

kotnak, akik hit által hozzátartoznak. Ez a családfő a Jézus Krisztus. Őrá való tekintettel Isten büntető ítélete elkerüli azokat, akikre Jézus azt mondja, hogy ezek az enyéim! Mindenki más elvész.

Noénak nyilván mások is segítettek a hatalmas bárka megépítésében, nemcsak a fiai és unokái. Voltak tehát neki munkatársai, akik akár pénzért, mint napszámosok, akár jóindulatú szívességből segítettek Noénak a nagy munkában. És ezek a munkatársak is mind belevesztek a vízbe! Testvéreim, a mi egyházunknak is vannak ilyen munkásai, akik rengeteg fáradtsággal dolgoznak a bárka építésén, — és nagyon könnyen megesik velük az, hogy belevesznek az özönvízbe. Különösen az egyházak fizetett munkásai: a lelkészek, a tanítók, a kántorok, az egyházfik vannak abban a veszedelmes helyzetben, hogy hivatásuknál fogva egy egész életet eltöltenek az Isten dicsőségének a hivatalos szolgálatában, ácsolják a bárkát egy életen át, de ők maguk mindig kívül maradnak rajta. Olyanok ezek, mint Noé napszámosai. Ugyanilyen veszedelmes helyzetben vannak a presbiterek, vagy bármilyen más tisztséget viselők az egyházban. Arra figyelmeztet ez, hogy nem elég csak buzgólkodni, nem elég csak tevékenykedni: a bárka építése körüli fáradozás még senkit sem ment meg a kárhozattól.

A bárkába annakidején csak Noé vérrokonai jutottak be. Jézusnak is vannak ilyen rokonai. Amikor egyszer tanította a sokaságot, anyja és testvérei eljöttek és szerettek volna vele beszélni. Ekkor Jézus így szólt: „Kicsoda az én anyám és kicsodák az én testvéreim? És kinyujtván kezét az ő tanítványaira, monda: Imé az én anyám és az én testvéreim. Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fítestvérem, nőtestvérem és anyám!” Ez a legmélyebb vérségi kapcsolat. Csak azok lehetnek vele együtt az új világ felé vezető bárkában, akik ilyen vérségi kapcsolatban vannak Jézussal, t. i. akiket az Ő vére megtisztított minden bűntől, akik az Ő megváltó vérének a jelvényét viselik az életükön, akik igaz hit által bekapcsolódtak az Ő lelki vérkeringésébe, akik szoros lelki közösségben vannak vele. Csak az menekül meg, akit Krisztus megváltott és aki ennek a megváltásnak a tudatára ébredt, aki ezt a megváltást hittel elfogadta, és aki e hitének bizonyosságát adja az Istent dicsőítő cselekedeteivel. „Mert nem mindenki, aki azt mondja: Uram, Uram, megyen be a mennyeknek országába, hanem aki cselekszi a mennyei Atya akaratát!” Mindenki más elvész. A bárkán fáradozó munkások is elvesznek, ha nincs meg a vérségi kapcsolatuk Jézussal. Ismertem az országban olyan presbitert, olyan ifj. egyesületi tagot, olyan leányköri vezetőt és lekipásztort, akik rengeteget buzgólkodtak az egyház érdekében: nagy bevételekhez juttatták az egyházat, ünnepélyt rendeztek, műkedvelő előadásokon szerepet vállaltak, az egyház minden megmozdulásában benne voltak: csak éppen Jézus

Krisztussal nem tartottak fenn semmi lelki kapcsolatot. Hasznos munkát végeztek, miként Noé munkatársai, de ha meg nem térnek, éppúgy el fognak veszni az utolsó ítéleten, mint Noé munkatársai az özönvízben!

A megmaradásnak csak ez az egyetlen útja van: a bárka által, vagy ami ugyanaz: Jézus Krisztus által. Hiába vagy ú. n. jó ember, dolgos, munkás, hasznos polgár, — mindez az utolsó ítélet szempontjából annyit ér csak, mint Noé kortársainak az a törekvése, hogy az özönvíz elől fára másztak, hegyecsúcsokra menekültek, végül mégis belevesztek. Emberi erőfeszítéssel nem lehet a hullámok fölé kerülni. Vannak sokan, akik rendkívül hasznos és nagy munkát végeznek a közéletben, mindenki tisztelettel és hódolattal tekint föl reájuk, — magánéletük azonban erkölestelen, lelki életük halott, Krisztussal való közösségük semmi: ezek is elvesznek. Közéleti érdemeik nem tudják olyan magasra emelni őket, hogy az özönvíz árja el ne borítaná. Értjük meg hát teljesen, hogy senkiben másban nincsen üdvösség, csak a Jézus Krisztusban.

Noé az egész családját bevitte magával a bárkába. Te se feledkezz meg családtagjaidról, Testvérem, nagy szomorúságod volna, ha valaki közületek kintmaradna. — A bárka ajtaját a történet szerint maga az Úr zárta le kívülről. Ma még nyitva áll ez az ajtó. Ki tudja, meddig még?! Ma még jöhetsz te is, hozhatod a családot is. Jézus kiontott vére a te számodra is érvényes. Neked is szabad együtt úsznod Vele és a többi kiválasztottal a bárkában — az ítéleten keresztül — az új ég és új föld dicsősége felé. — Ámen.

Dr. Joó Sándor.

AZ EGYHÁZI SZOLGÁLAT.

— Diakonissza vasárnapra.* —

Lectio: Ef. 4: 1—16.

Textus: Róm. 12: 6—8.

Anyaszentegyházunk szépséges hitvallása, a Heidelbergi Káté, 54. kérdésében azt kérdezi a hitvalló református keresztyénektől: „*Mit hiszsz a közönséges keresztyén anyaszentegyházról?*“ A felelet ez: „*Hiszem, hogy Isten Fia, a világ kezdetétől fogva annak végéig, az egész emberi nemzetségből, szent Lelke és Igéje által, az igazi hit egységében magának egy kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe, azt oltalmazza és megtartja; s hiszem, hogy én annak élő tagja vagyok és örökké az is maradok*“. Már most, ha az egyház alatt igazán azt értjük, amit a Biblia alapján egyedül lehet és szabad értenünk, amiről a Hei-

* Készséggel közöljük ezt az „alkalmi“ beszédet, a benne levő tanítás általános érvényű. Szerk.